

הם התגוררו בשכנות, במרחק כמה נתיים זה מזה, בשכונת רמת-אביב בירושלים. מחלון ביתו של האחד ניתן היה להשקיף אל חלון דירתו של השני. הם היו בני גיל דומה. גם מקצועותיהם היו כמעט זהים. מיכאל (מיקי) זייפה, 28, סיים את לימודי הרקאות שלו. אבי עורי, 25, סיים את לימודי הרפואה שלו באוניברסיטת תל-אביב.

ייתכן שהם עברו זה על פני זה פעמיים רבות. אבל ההיכרות הראשונה ביניהם

שני שנים נפגשו במלואם

הם נערכה רק השבוע, במטוס הצלב האדום שהטיסם חזרה מהשבי המצרי לבי-תם. רק אז התברר לשני הקצינים הצעיריים, שנספלו בשבי בימים הראשונים למלחמה, כי הם בעצם שכנים.

שניהם לא היו לוחמים. הם נקראו לשירות מילואים בתקופת הקיץ, בחופשת לילה

סגן מישנה מיקי זייפה (בעיגול, תחתון) וסגן אבי עורי (בעיגול, עליון), יורדים ממטוס הצלב האדום שהביא אותם מקהיר ללוד. מיקי הוא רוקח ואבי הוא רופא. הם מתגוררים במרחק כמה בתים זה מזה ברמת-אביב. אבל רק במטוס שהחזירם לארץ נפגשו לראשונה.

הרופא והרוקח

של 20 השבויים שהוחזרו ביום השני השבוע.

כבר בעומדם על כבש המדרגות של המטוס, הם נראו שונים ואחרים. היוכים מאוזן עד אוזן, נפנופי ידיים, קריאות צהר לה למראה מכרים שהיו בין הקהל שהתיקבץ לחזות בחזרתם. לרגע היה נדמה כאילו אין הם חוזרים משישה שבועות של שבי, אלא מאיזה טיול תיירים בחו"ל.

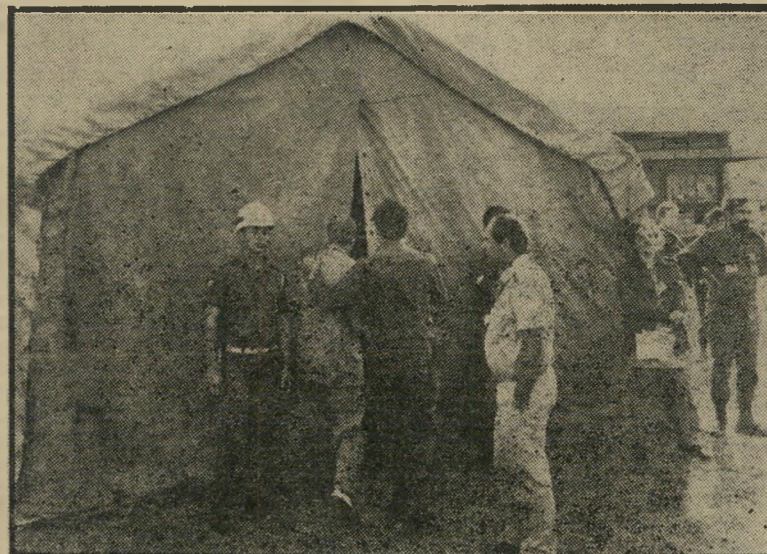
ההתרגשות הראשונה על המסלול הל-פה. את מקומה תפסו סבר הפנים הרציני והבעות הביטחון העצמי, כאילו רצו להבי-היר לכל הסובבים אותם והמרעשים עלי-הם שפע של אהבה ודאגה, לנו אל תדא-גו. אנחנו בסדר. רק במועדון הקצינים של בסיס צה"ל, לשם מובאים השבויים החוזרים לשם הכנתם לקראת שיחזורם, פרוץ החוצה המיטען המצטבר של הרגשות וחוויות. מסביב לשולחנות ערוכים, כשלי-כל אחד מוצמדת קצינת-ליווי חיונית, כשאקורדינוניסט מנסה לעורר אותם לבטא את שימחת שובם בשירה, ריקוד ומחיאיות פסיים קצובות, החלו החוזרים לספר חו-יות ראשונות. מסביב לכל אחד נקבצת קבוצה של קצינים, זוטרים ובכירים, השו-רה בצמא את סיפורי השבי.

אחרים מספרים על היחס בשבי, הוגן למדי, וקורקטי, אומר אחד החוזרים, "אבל אפשר להבדיל בהבדלים הקיצוניים בין שתי שכנות של קצינים. הקצינים הוותיקים, אלה מתקופת נאצר, הם יהירים, שחצנים ושומרים על דיסטאנס. הם מת-נהגים בקשיחות ושחצנות לא רק אל ה-שבויים, אלא גם אל חייליהם. הם לא למדו שום דבר. נשארנו בדיוק כמו ש-היו ב-1967. לעומתם, הקצינים הצעירים, אלה שקיבלו את דרגותיהם תחת מיסטר-של סאדאת, הם שונים לגמרי. הם אינ-

הפציו האישיים לקראת השחרור המצו-פה. המעוז בו שהה נכבש על-ידי המצ-רים אחרי שהשליכו רימוני גז מדמיע אל חוץ הבונקרים בהם התבצרו שרידי חיילי המעוז. הלוחמים נאלצו או להיכנע. אבי עצמו ספג אל תוך ריאותיו כמות גדולה של גז מדמיע וכשנלקח בשבי היה צורך לאשפוז בגלל דלקת המורה בכלי הנשי-מה שלו. רק אחרי שהחלים ממחלתו, הוע-בר גם אבי אל כלא השבויים בקהיר.

תכנן והיוו אלה נסיבות נפילתם בשבי, שמנעו מהם את הזוועות שהיו נחלתם של שבויים אחרים. או אולי היה זה אופיים המוצק. כך או כך, נמנו מיקי ואבי עם קבוצת השבויים שחזרתה לנמל-התעופה לוד היתה שונה בתכלית מכל שאר קבו-צות השבויים האחרות. היתה זו הקבוצה

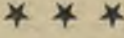
אחרי מסיבת קבלת-הפנים עוברים השבויים החוז-רים מסלול של בדיקות וביקורת. בתמונה נראה הרופא אבי עורי, איש מילואים שנפל בשבי באחד ממעוזי קו בר-לב, כשהוא מובל לאוהל בו נערכת בדיקה רפואית ראשונית לחוזרים. בתקופת שבי אושפז אבי בבית-ח-

חזרה לאשה

אבי עורי נפגש עם אשתו, לה נישא לפני חצי שנה, בבית-הוריו בנתניה. אחיו הצעיר של אבי הכין פלאקט גדול, שניתלה על הקיר לכבוד חזרתו של אבי הביתה. בתמונה נראה אבי במדים החדשים שניתנו לו אחרי שירד מהמטוס. "אבל אני מחכה לרגע להוריד את המדים."

מודיהם. הוריו המתגוררים בדירת שיכון ברחוב ברודצקי ברמת-אביב, הוצב כקצין קישור ליד אחת מתצפיות משקיפי האו"ם בצד הישראלי של תעלת סואץ. אבי עורי, שירת במילואים כרופא באחד המעוזים שבקו בר-לב. אבי אפילו טרם הספיק לש-רת שירות סדיר בצה"ל. כאיש העבודה האקדמאית ניתן לו לסיים את לימודי הרפואה שלו לפני שירותו הסדיר.

מיקי נפל בשבי ביום הראשון למלחמה. כאשר יחידת חיילים מצריים, שי צלחה את התעלה, הגיעה אל נקודת התצ-פית של אנשי האו"ם בתעלה, דרשה מהם את הסגרתו של קצין הקישור הישראלי ש-עיימם. אנשי האו"ם, שהבינו, כי תפקידם במקום הסתיים עם פרוץ המלחמה, מסרו את מיקי לידי החיילים המצריים. שהב-טיחו לנהוג בו כשבוי לפי כללי אמנת ג'נבה. לפני שהלך בשבי הספיק מיקי לרשום עוד מיספר מילים על גבי פתק קטן שמצא במוצב. באיתיות דפוס ברור רות וגדולות כתב כמה מילים להוריו: אבא זמא היקרים. אל תדאגו. החזיקו מעמד, בנכס האהוב מיקי. מצידו השני של הפתק הקטן רשם את תוכנת מגורי